

Kapitola 1

VŠECHNO VRHALO DVA STÍNY.

Tak to stanovila slunce na úsvitu stvoření. Byla bratry, dokud mladší slunce neukázalo klanu svou pravou tvář. Byl to hřích. Starší slunce se pokusilo zabít svého bratra, a bylo to tak správné.

Jenže neuspělo.

Mladší slunce, hořící a krvácející, pronásledovalo svého sourozence po nebi. Prohnané staré slunce se ukrylo za horami, ale nebylo mu souzeno nalézt klid. Neboť mladší bratr jenom předvedl svou tvář. Starší předvedl svůj pád.

A ostatní to viděli – ke svému věčnému žalu.

První Píseční lidé pozorovali boj na nebi. Slunce, obě stejně zahanbená, obrátila svůj hněv proti svědkům. Neúprosný pohled nebeských bratří rval smrtelníky na kusy, propaloval se jejich masem, aby odhalil taje jejich duší. Píseční lidé viděli své stíny v písku Tatoonu a naslouchali. Mladší duch je pobízel k útoku. Starší, aby se ukryli. Rady od těch, kdo byli odsouzeni.

Píseční lidé byli také odsouzeni. Aby je navěky doprovázely stíny znamenající svatokrádež a pád. Aby skrývali své tváře. Aby bojovali. Aby loupili. A aby utíkali.

Píseční lidé většinou útočili v noci, kdy jim nemohl našeptávat žádný z nebeských bratrů. A'Yark raději lovila za rozbřesku. Hlasy stínů byly tehdy tišší – a osadníci, kteří zaplavili jejich zemi, mohli pohlédnout do tváře svému osudu. To bylo hlavní. Starší slunce selhalo při pokusu zabít svého bratra. A'Yark selhat nechtěla, a nikdy ani neselhala, když zabíjela osadníky. Starší slunce mělo vidět příklad a poučit se...

... *ted'*.

„*Tuskeni!*“

A'Yark vyrazila proti starému farmáři, který varovně vykřikl. Kovová gaderffii nájezdnice dopadla na farmářovu odhalenou čelist a roztříštila kost. A'Yark se hnala dál a srazila nebožáka k zemi. Osadník se svíjel, dusil se vlastní krví a snažil se znovu vykřiknout. „*Tuskeni!*“

Před mnoha lety takto jiní osadníci pojmenovali Písečné lidi, kteří pobořili Fort Tusken. Nájezdníci ochotně převzali toto jméno do svého jazyka; byl to důkaz, že chodící paraziti nemají nic, co by si Píseční lidé nemohli vzít. Ale A'Yark nesnášela, když toto hrdé pojmenování slyšela z úst těch odporných bytostí – z nichž jen málo bylo tak ošklivých jako zakrvácený osadník, který se svíjel v písku. Ten člověk byl prastarý. Až na obvaz na hlavě po předchozím poranění měl bělavé vlasy a ochablé tělo odhalené. Bylo hrozné to vidět.

A'Yark vrazila těžkou gaderffii do ležícího těla. Kovový bodec prorazil osadníkův hrudní koš. Kosti praskly. Hrot zbraně pronikl skrz naskrz a zaskřípal na kamenité zemi. Poslední slovo uvízlo osadníkovi v hrdle. Jméno Tusken opět patřilo pouze Písečným lidem.

A'Yark ihned vyrazila k nedaleké nízké budově. Nebylo o čem přemýšlet. Žádný dravec na Tatooinu nikdy nezaváhal, když měl zabít. Tuskenké reflexy byly stejné.

Příliš dlouho přemýšlet znamenalo zemřít.

Lidské sídlo bylo ubohé, něco jako skettí hnízdo: z bláta uplácaná odporná cibulovitá hlíza zahrabaná

v písku. Tohle bylo vystaveno z té jejich umělé skály, „synkamene“. A'Yark už ten materiál viděla.

Další výkřik. Ve vratech stavení se objevil jako tvaroh bílý dvounožec s vypouklou lebkou a držel blasterovou pušku. A'Yark odhodila gaderffii, skočila po něm a vytrhla pušku z rukou vyděšeného osadníka. A'Yark nerozuměla tomu, *jak* blasterová puška trhá svou oběť na kusy, ale porozumění nebylo potřeba. Ta věc se jí hodila. Nájezdnice ji obrátila proti osadníkovi, který nebyl k ničemu.

Ačkoli, nebyla to tak docela pravda. Osadníci přece jen k něčemu *byli*, protože měli další pušky, které od nich mohli Tuskeni získat. Bylo by to směšné pomyšlení, kdyby se A'Yark někdy smála. Ale tento pojem jí byl stejně cizí jako mrtvola s bílou kůží, která se válela v písku.

Tolik podivných tvorů přišlo žít do pouště. A zemřít.

Za jejími zády vnikli do stavení další dva nájezdníci. A'Yark je neznala. Doby, kdy se chodilo do bitev po boku příbuzných, byly dávno pryč. Noví příchozí začali rozhazovat bedny ve skladišti a vysypávat jejich obsah na zem. Další věci z kovu. Osadníci jimi byli přímo posedlí.

Válečníci rovněž – ale teď na to nebyl čas. „*N'gaa-aii! N'gaaaii!*“ vyštěkne na ně A'Yark.

Mladíci neposlechli. Nebyli to A'Yarčini synové. A'Yark měla nyní pouze jednoho syna, ale ten byl na boj ještě příliš mladý. Tito bojovníci neměli ani otce. Tak to teď chodilo. Kdysi mocné kmeny se proměnily v obyčejné tlupy nájezdníků, jejichž síla postupně rostla, jak se zbytky jedné tlupy přidávaly k jiné.

To, že A'Yark vůbec vedla tento nájezd, svědčilo o bídém stavu, v jakém se tlupa nacházela. Nikdo z nájezdníků nežil ani z poloviny tak dlouho jako A'Yark a neviděl ani polovinu toho co A'Yark. Jejich nejlepší válečníci padli už před léty a tito mladíci jistě nebudou žít dost dlouho, aby se mohli ucházet o vůdcovství. Byli to hlupáci, a pokud je kvůli jejich hlouposti nezabije A'Yark, zemřou nějakým jiným způsobem.

Dnešního jitra to ale být nemělo. A'Yark volila cíle pečlivě. Tato farma se nacházela hned u drsné Jundlandské pustiny, daleko od jiných vesnic – a bylo na ní jen málo těch ohavných staveb, pomocí kterých obyvatelé ždímalí vodu z nebe, kterou nesměl nikdo vlastnit. Čím méně věží – zvlhčovačů, jak je nazývali farmáři –, tím méně osadníků. Teď, jak se zdálo, zde nebyli žádní. Kromě mladých bojovníků, kteří prohledávali skladiště, bylo všude ticho.

Jenže A'Yark prožívala už čtyřicátý první cyklus na hvězdném nebi a nenechala se oklamat. O zárubeň vrat byla opřená další zbraň. Že by ji tam omylem zapomněl ten starý člověk? Puška a stříbřitý dýchací filtr. A'Yark zavětrila.

Ne. Jediným prudkým pohybem udeřila A'Yark zbraní o zárubeň. Tou puškou byl zabit Tusken. Pach potu z předchozího dne stále ulpíval na pažbě. Byl jiný než pach starého člověka nebo toho bílého tvora, kterému osadníci říkali Bith. Byl tu ještě někdo jiný. Ale puška se už nedala použít, ani teď, ani jindy.

Zbraň, která zabila Tuskena, neměla větší moc než jiná, aspoň podle mínění A'Yark. Podobné pověry byly pro slabší povahy. Ale zdálo se, že stejně jako si Tuskeni cenili svých banth, cenili si osadníci každé pušky a vyrývali do jejich pažeb různá znamení. Člověk, který nosil tuhle, byl nebezpečnější protivník než stařec nebo Bith, ale příště bude muset sáhnout po nějaké jiné neznámé zbrani. Pokud se toho dne dožije.

A'Yark se hodlala postarat, aby k tomu nedošlo.

Vůdkyně sebrala ze země gaderffii a odstrčila z cesty loupící mladíky. Stopy v písku vedly dozadu, kde hučely a znásilňovaly půdu tři bezduché zvlhčovače. Za nimi stál nevelký přístřešek určený k opravě poškozených strojů.

Stroje. A'Yark mínila donutit obyvatele krvácet za používání zvlhčovačů. Pomalu, tak, aby to slunce viděla. Všechno, co osadníci ukradli, chtěla vrátit písku, kapku po kapce.

„*Ru ra ru ra!*“ zvolala A'Yark a se značným úsilím si vzpomněla na stará slova. „Jsme tu v míru.“

Žádná odpověď. To se sice dalo čekat – ale někdo byl určitě uvnitř a slova slyšel. A'Yark byla na sebe pyšná, že si je pamatovala. Před mnoha lety se ke klanu A'Yark přidala lidská sestra; Tuskeni často doplňovali své počty pomocí únosů. Současná tlupa také potřebovala posílit, tady ale nikoho brát nechtěli. Přítomnost osadníků v takové blízkosti pustiny byla příliš velkou urážkou. Zemřou, ostatní to uvidí a nechají Jundland na pokoji.

Ostatní bojovníci vyšli z domu a obstoupili opravářský přístřešek. Tuskenů bylo osm; nikdo se jim nemohl postavit. A'Yark pevně sevřela rukama omotanýma pruhy látky starobyrou gaderffii a zasunula *traang* – zahnutý konec zbraně – mezi dveře a zárubeň.

Kovové dveře se s vrznutím otevřely. Uvnitř se mezi náhradními díly k žíznivým strojům krčila trojice vyděšených lidí. Černovlasá žena k sobě tiskla dítě v zavinovačce a hnědovlasý muž oba objímal jednou rukou. V druhé ruce držel blasterovou pistoli.

Byl to majitel rozbité pušky – a A'Yark se zdálo, že ta zbraň mu teď hodně chybí. Mladý muž přemohl strach a pohlédl A'Yark přímo do zdravého oka. „*Vy – odejděte! Nebojíme se vás.*“

„Osadníci lžou,“ řekla A'Yark. Podivná slova vyděsila lidi takřka stejně jako ostatní Tuskeny. „*Osadník lže.*“

Osm holí gaderffii se pozvedlo k nebi a jejich ostré hroty se zaleskly v ranním světle. A'Yark věděla, že některé z nich zasáhnou přesně. A starý nebeský bratr nad nimi opět uvidí, jak vypadá *opravdová* statečnost –

„*Ajúúúú-eh-EH-EHH!*“

Zvuk pomalu dozníval za obzorem. Tlupa jako jeden muž pohlédla k severu. Zvuk se ozval znovu, tentokrát hlasitěji. O jeho původu nemohlo být pochyb.

Nejmladší Tusken v oddílu to řekl první: kraytský drak!

Jeden z válečníků – takřka ještě dítě – se prudce otočil, zakopl o vlastní nohu ve vysoké botě a upadl tváří do písku. Ostatní hleděli na A'Yark. Vůdkyně se opět otočila k přístřešku. Zнала dost lidských tváří a dovedla v nich číst – ale i pro ostřílenou nájezdnici byl jejich výraz překvapením.

Farmář a jeho žena nevypadali vyděšeně. Tvářili se *odhodlaně*.

V přítomnosti krayta? Nejnebezpečnějšího predátora na Tatooinu hned po Tuskenech? Ano, viděla A'Yark. A to nebylo vše. Mladá matka kromě dítěte svírala ve volné ruce ještě něco jiného.

A'Yark vyštěkla na bojovníky rozkaz, ale už bylo pozdě. Ten strašlivý zvuk nikdo nemohl vydržet. Dva lupiči ze skladiště málem ušlapali ležícího mladíka, když se vrhali pryč a snažili se vzpomenout, kde nechali uloupené věci. Ostatní si tiskli gaderffii k hrudi a utíkali za hlavní budovu.

Špatně, všechno špatně! Takhle je to A'Yark naučila. Vůbec ne! Rozprchli se, aniž vůbec věděli, kde se drak nachází, a nechali vůdkyni samotnou s osadníky. Mladý farmář stále mířil blasterem na A'Yark, ale nevystřelil. Možná si spočítal riziko a dospěl k závěru, že namířená zbraň je ochráně lépe, než kdyby vystřelil třesoucí se rukou.

Vlastně to bylo jedno. Pokud osadníci spoléhali na to, že něco odvrátí pozornost Tuskenů, dočkali se. A'Yark zlostně zafuněla, udělala krok vzad a světle hnědý plášť za ní zavířil.

Válečníci se rozutekli na všechny strany. A'Yark hlasitě vykřikla, ale přes hluk nebylo nic slyšet. Na tom zvuku bylo něco nepřirozeného. Ale co? Nikdo by přece nepředstíral, že je kraytský drak! A kdyby ano, nikdy by to neznělo tak –

– *mechanicky?*

„AJÚÚÚÚ-ÍÍÍÍÍÍÍÍ!“

Omyl byl vyloučen, pomyslela si A'Yark. Vytí draka se rozpustilo v táhlém jekotu, daleko přesahujícím mož-

nosti i těch největších plíc. Nejhlasitěji se ozývalo z nového zdroje, který okamžitě odhalila: roh připevněný k jedné ze stříbrných věží uprostřed farmy. A zpoza kopců severně a východně od nich byly slyšet podobné zvuky.

A'Yark se zastavila uprostřed dvora se zdviženou gaderffii. „*Prodorra! Prodorra! Prodorra!*“

Byl to umělý zvuk!

Mladí lupiči se objevili na hřebeni písečného přesypu a běželi zpátky k farmě. A'Yark zasyčela skrz zkažené zuby. Aspoň někdo v tom rámusu uslyšel varovná slova. Teď by snad konečně mohli –

Výstřel z blasteru! Jednoho z běžců zezadu obalil oranžový zášleh. Druhý se v panice otočil a vzápětí shořel na popel jako jeho druh. A'Yark se instinktivně přikrčila a běžela se ukrýt za prokletý zvlhčovač.

„*Wa-húúú!*“ Přes dunu se přehnala kovová hnědozelená vlna. A'Yark ji okamžitě poznala. Byl to pozemní spídr, který je jednou pronásledoval u Vysoké skály. A stejně jako tehdy byla jeho otevřená korba obsazená několika mladými hulákajícími osadníky, kteří jako zběsilí stříleli na vše živé.

A'Yark skočila za druhý zvlhčovač a cítila, že opět nabývá ztracené jistoty. *Nebyl* to drak, jenom osadníci. Tuskeni jim mohli čelit, kdyby projevíli statečnost.

Jenže tu neprojevili. Jeden prchal na východ do pustiny a A'Yark viděla, že se za ním ženou další dva spídry. A nemotorný mladičkový bojovník – který před pár dny málem nepřežil zasvěcovací rituály při přijímání mezi dospělé – se zbaběle ukrýval za přístřeškem a zarýval ruce do písku. Jen slunce věděla, kam se poděli ostatní.

To nebylo dobré.

První spídr obkroužil usedlost a jeho pasažéři stříleli bez míření na všechny strany. Pak se objevilo další vznášedlo. Elegantnější, stříbrné vozidlo se strmými křivkami vezlo dva lidi v otevřené kabině chráněné čelním sklem. Zachmuřený člověk s chlupatou tváří plavidlo řídil, za-

tímco jeho starší spolujezdec se bezostyšně vztyčil ze svého sedadla.

A'Yark toho spolujezdce už jednou viděla, z větší dálky. Byl hladce oholený, staršího věku, než se většina Tuskenů vůbec kdy dožila – a ve tváři měl pořád stejný nesignifický výraz.

Usměvavý.

„Víc na jih, chlapci!“ zavolal vztyčený člověk s makrodalekohledem v ruce. „Držte se za nima!“

A'Yark nepotřebovala znát všechna slova. Jejich význam byl jasný. Chybějící válečníci nebyli poblíž, připravení zaútočit. Tlupa byla rozprášena a rozprchla se.

Při pohledu na spídr se vztyčeným člověkem mladičkový Tusken zaječel a vstal. Gaderffii nechal na zemi a dal se na útěk.

„*Urrak!*“ vykřikla A'Yark. Čekej!

Pozdě. Nedaleko přistál další spídr – a několik salv z blasterů řvoucí posádky rozsekalo prchajícího Tuskena na kusy. Nebyl bojovníkem ani šest dní a zemřel v několika vteřinách.

To už bylo příliš. A'Yark se zvedla se zbraní v ruce a rychle se rozběhla za přístřešek. Tam, kam směřující se osadníci zaujatí jen svým vražděním nedohlédli. Za válečnicí zavlály cáry látky, když se překulila přes hřeben duny do prašné brázdy. Následovala další duna, a další.

Konečně A'Yark klesla na zem a ztěžka oddechovala. Tři muži zahynuli – možná víc. A Píseční lidé si nemohli dovolit ztratit ani jednoho.

Co hůř, podlehli osadníkům, kteří použili průhlednou lest, na jakou by jim ještě před čtyřmi lety žádný Tusken nenaletěl. Teď budou osadníci vědět: strašní Tuskeni už nejsou to, co bývali.

A'Yark se s námahou zvedla a pohlédla na zem. Starší stín se prodloužil. Jako starší ze slunečních bratří tlupa zaútočila – a utrpěla nezdar.

Nastal čas, aby se Tuskeni ukryli. Opět.